

OSTROV SE ZAPLNIL HOSPICOVÝMI PŘÍZNIVCI

Děkujeme moc všem, kteří přišli v neděli 21. 5. 2023 na semilský Ostrov a podpořili tak ty, kteří už běžet nemohou. A nebylo vás málo. V průběhu dne se zde vystřídalo 137 registrovaných účastníků a přišlo i mnoho těch, kteří sice neběželi, ale přišli nás podpořit, popovídat si nebo se dozvědět, co vlastně děláme. Nejen pro ně bylo doufáme příjemné občerstvení, za které jsme velmi vděční našim dobrovolníkům. Stejně jako všem, kteří jakkoliv pomohli s organizací. Každý si volil délku a tempo trasy na míru. Tu nejdelší – tedy přes 10 km uběhlo letos 37 účast-

níků. Dohromady jsme se pomyslně přesunuli ze Semil až do Hamburku a vybrali jsme 31 900 Kč. Celý výtěžek bude použit na zajištění péče o naše pacienty.

Kdo teď trochu lituje, že na Ostrov nedorazil, stále může využít možnost připojit se na portálu **darujme.cz**, kde do 30. 6. 2023 bude aktivní naše **výzva NAPLNĚNÝ TÝDEN**.

Přejeme krásné letní dny a už teď se těšíme na **5. ročník Běhu pro hospic**.

Tým Domácího hospice 14 pomocníků

AKTUALITY

MŠE SVATÁ PRO DĚTI POD ŠÍRÝM NEBEM

Milí farníci, přijměte srdečné pozvání poslední dětskou mši svatou v tomto školním roce **v pátek 9. června 2023**. Sejdeme se pod širým nebem v místě bývalé **kapličky sv. Rozálie** (v úrovni čerpací stanice Benzina nad tratí v Bořkovské ulici).

Mše sv. začíná v 16.30 h, sloužit ji bude **P. Krzysztof Mikuszewski MS** z Bozkova. Po bohoslužbě můžeme společně pobýt a opéct si něco na ohni (z vlastních zásob).

REQUIEM ZA FRANTIŠKA LADISLAVA RIEGRA

V letošním roce uplynulo 120 let od úmrtí nejvýznamnějšího semilského rodáka, významného českého politika 19. století **JUDr. F. L. Riegra (1818–1903)**.

V úterý 20. června od 18 hodin bude za něj v kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku slouženo rekviem – zádušní mše svatá, s doprovodem varhaníka Petra Novotného. Upřímně vás na tuto slavnostní bohoslužbu zveme.

POŽEHNÁNÍ SOCHY SV. VÁCLAVA

Po mnoha letech se podařilo dosáhnout návratu Herrgesellovy sochy sv. Václava na místo, které jí vděčný syn mlynáře Václava Riegra v roce 1864 vybral. Sochařem Pavlem Rolečkem byla odborně restaurována, doplněna o chybějící části a převezena zpět na Riegrovo náměstí.

Rádi bychom vás pozvali na znovuodhalení a požehnání této sochy, které proběhne ve **čtvrtek 22. června ve 13 hodin**. Ne právě příhodná doba byla stanovena s ohledem na probíhající semilské sympóziium „Evropan a Čech F. L. Rieger“. I na ně jste samozřejmě srdečně zváni, zúčastnit se můžete i jednotlivých přednášek a koncertů.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 1. června 2023. Uzávěrka následujícího čísla: 15. června 2023. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 12 4. června 2023

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: **R. D. Jaroslav Gajdošík**, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 5. 6. – 18. 6. 2023

5. 6. Po			<i>Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka</i>	
	–	–	–	
6. 6. Út	KA	18.00	na úmysl	
7. 6. St	KA	08.00	na úmysl	
8. 6. Čt			Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ	
	KO	18.00	na úmysl	<i>po mši eucharistický průvod</i>
9. 6. Pá	–	16.30	mše sv. pro děti v místě bývalé kapličky sv. Rozálie	
10. 6. So	–	–	–	

11. 6. Ne 10. neděle v mezidobí

KO	08.30	za † Marcelu Lukešovou	
CH	15.00	na úmysl	<i>poutní slavnost</i>

12. 6. Po – – –

13. 6. Út *Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve*

KA	18.00	za zdraví a Boží pomoc pro Antona	
----	-------	-----------------------------------	--

14. 6. St KA 18.00 za Boží požehnání a lásku k narozeninám neteře

15. 6. Čt KA 08.00 za rodiče Masničákovy a celou rodinu Hladíkovou, za Annu Stehlíkovou a syny

16. 6. Pá **Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA**

KO	18.00	za ctitele Božského Srdce Ježíšova	
----	-------	------------------------------------	--

17. 6. So *Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie*

DD	13.30	za farníky	
KA	18.00	na úmysl	

18. 6. Ne 11. neděle v mezidobí

KO	08.30	za Boží požehnání pro rodinu Šafrova	
CH	15.00	na úmysl	

Farnost sv. Petra a Pavla

STARÉ DOBRÉ ČASY SE NEVRÁTÍ, PŘIŠLY TOTIŽ NOVÉ DOBRÉ ČASY

Ježíšův příběh dospěl do fatální krize...

Ježíšův příběh, tak jak nám ho popisují evangelia, v jednom místě dospěje do krize. Učedníci, které získal svým kázáním, které nadchnul tak, že dokázali obrátit svůj život vzhůru nohama a zcela se věnovali jen jemu, dostanou strach a rozutečou se. Děje se něco, čemu nerozumějí. S čím tak úplně nepočítali. Ano, ani doteď nebylo následování Ježíše jednoduché. Nyní ale vidí, a mnozí z nich jen z dálky nebo to mají pouze z doslechu, jak se jejich Pán propadá do konfliktu, který mu zanedlouho přivodí smrt. I kdyby měl Ježíš pravdu, k čemu je jim jeho učení, když vidí jeho mrtvé tělo, právě snímané z kříže?

Ticho následující Bílé soboty, kdy se neděje nic, je strašné. To prázdné nic, které se zdá být nekonečné, neubíhající, neuchopitelné, nevyřknutelné, nepřekonatelné. Věřili snad učedníci, kteří jeho tělo pohřbili a zavalili kamenem, že vstane a toto „nic“ zase naplní svým „Něco“, nebo raději „Někdo“?

Někdy se snažíme to mrtvé a staré probudit k životu

Když šla Marie Magdalská v neděli ráno k Ježíšovu hrobu, musela cítit toto „nic“. Měla Ježíše ráda, věřila mu. Dokázal totiž naplnit její životní hledání, které často končilo v prázdnotě, dokázal naplnit její touhu po lásce a radosti. Mnohokrát během svého života prožívala nicotu. Než přišel on, touha po lásce v ní zůstávala nenaplněná. A když ji potom přijal, dobře rozuměla, co jí dává, protože to dlouho předtím hledala a toužila po tom. Tím horší je teď to, co Marie Magdalská prožívá po jeho smrti. Vedena láskou jde ke hrobu. Možná si přeje, aby se probudila a zahrnala tento špatný sen. Žádné probuzení však nepřichází. Přichází ještě větší zmatek. Hrob je prázdný. „Vzali mého Pána a nevíme, kam ho položili.“ (Jan 20,13)

Myslím, že tyto okamžiky nepatří jen do života nás jako jednotlivců, ale že je můžeme prožívat i jako společenství jeho učedníků v dnešním světě. Stejně jako učedníci nebo Marie Magdalská jsme s Ježíšem byli, dával nám to, co odpovídalo na naše nejhlubší potřeby a touhy. Svědčí o tom obrovské kostely na našich vesnicích i městech. Vzpomínáme na časy, kdy byl ještě Ježíš v naší zemi a celé Evropě živý, kdy ještě lidé jeho učení slyšeli, kdy se mu otvírali a žili pro něj. Možná si také přejeme, aby se Ježíš zase probudil, aby se ty prázdné budovy seminářů zase naplnily a kostely aby zase navštěvovali téměř všichni. Díváme se na zašlou slávu naší církve a cítíme chlad chátrajících budov. Rádi bychom je zase probudili, aby to bylo jako dříve. Vracíme se tedy k něčemu starému a mrtvému a svou skvělou péčí jako bychom se to snažili probudit k životu. Ale přes všechnu naši námahu nám zůstává jedno veliké „nic“. Semináře jsou stále prázdné, kláštery se zavírají. Máme zrak upřený na Ježíšovo mrtvé tělo, na to, co dříve tak dobře fungovalo, a neděje se nic.

První krok, jak opět nalézt Pána

Marie je anděly, kteří sedí v místech, kde původně leželo Ježíšovo mrtvé tělo, vyzvána k tomu, aby sobě i jim přiznala, že neví. Neví, kam ho položili. Je tou, která věděla, jak to bylo předtím, když opravdu Ježíše znala. Teď ale neví.

Není také církev dnes povolána k tomu, aby nevěděla? Není také církev, která jistě a reálně prožívala Pánovu blízkost, vždy znovu a znovu volána k novému hledání, které je vyvoláno tím, že jsme najednou uvedeni do situace, kdy nevíme? Není právě toto hledání, a tedy i přiznání si, že Pána právě teď nedržíme ve svých rukou, vlastně prvním krokem, abychom ho mohli znovu nalézt?

„Pane, řekni mi, kam jsi ho položil?“ říká Marie Magdalská zahradníkovi, který se jí

příplete do cesty. Marie stojí před ním, ale nerozpoznává ho. Stále má pocit, že byl určitě někam odnesen a zbyl po něm prázdný hrob. Asi to jinak nejde, ale ve svém hledání je vedena představou minulosti. To očekává, to hledá, to vyhlíží. Marně. Právě proto nedokáže Ježíšovu přítomnost rozpoznat.

Myslím, že i nás jako jednotlivce a jako církve toto nutně čeká. Že vlastně sami přesně nevíme, co hledáme. Nebo, lépe řečeno, my naopak máme jasnou představu, že víme přesně – a hledáme Ježíše tak, jak žil předtím. Stále se díváme na ty prázdné kláštery a budovy a říkáme si: „Kdyby on žil, bylo by toto všechno zase plné života.“ A hledáme to opravdu horlivě a snažíme se to zase probudit. A on přitom možná, že tak jako v případě Marie Magdalské, dávno stojí živý před námi.

Ježíš nás oslovuje úplně nově

„Marie!“ zahradník ji oslovil jménem, což je okamžik, kdy se vše zlomí. Marie uslyší své jméno, a to ji jasně uvede k poznání Ježíše. Její hrozný „nic“ se promění v neuvěřitelné „něco“, resp. „někdo“. Není to probuzení ze špatného snu. Ježíš opravdu zemřel, to není vymazáno. A hrob je opravdu prázdný. Nevrátí se staré dobré časy. Přišly totiž nové dobré časy. Marie už se samozřejmě nedívá na prázdný hrob. Dívá se na Krista. Opět vidí jeho přítomnost. Znovu pocítit, že nás Ježíš oslovuje. Jménem, osobně. Tak jako dříve, ale zároveň úplně nově. Jeho oslovení navazuje na velkou tradici naší zkušenosti s ním. Oslovil Marii stejně jako před smrtí. Přesto ale úplně jinak. Nově. Je to vzkříšený Ježíš. Ne Ježíš, kterého probudila třesením jeho mrtvého těla, ne Ježíš, který probudil ji ze špatného snu. Zmrtvýchvstání není probuzení se. Je to průchod dál.

A Marii naplní radost. Chce se ho dotknout, zadržet ho, aby jí už neunikl. Toto ale není možné. S Ježíšem se po jeho zmrtvýchvstání opravdu můžeme setkávat, ale nemůžeme ho

zadržet. Nikdy ho nebudeme držet v rukou, abychom ho mohli přenášet. Přenášet a zadržet je možné jen jeho mrtvé tělo, tak jak to dělali učedníci a ženy na Velký pátek večer. Ježíšem zmrtvýchvstalým se máme nechávat oslovovat. Tím v sobě můžeme zahánět strach z jeho nepřítomnosti a nechávat se naplňovat radostí evangelia, že on opravdu vstal. Že hrozný „nic“ našeho života naplní svojí láskou, světlem svého „někdo“.

Víra nás stále znovu a znovu provádí těmito okamžiky. Večerem Velkého pátku, kdy se nám vše vymyká z rukou a ony zůstávají prázdné. Okamžiky, kdy naše lidské „nic“ na nás strašně doléhá a úplně nás paralyzuje. Okamžiky, kdy se snažíme probudit ze špatného snu, kdy se snažíme znovu přivést k životu to, co nám dříve dávalo radost. Okamžiky, kdy se znovu a znovu přesvědčujeme o tom, že to nejde. Víra nás ale také vede k momentu, kdy opět uslyšíme své jméno, vyslovené tak, že už nemůžeme pochybovat. Ale i tehdy to nebudeme mít plně ve svých rukou, i tehdy to bude v našem srdci jako radost, kterou jsme obdarováni, ale nemůžeme jí manipulovat.

Víra je síla, která nás drží i na těch nejtemnějších cestách

Myslím tedy, že víra v Ježíše Krista jako zachránce neznamena, že nás během našeho života nepostihne nic špatného. Není to kouzlo nebo nějaký trik, který nám pomůže vyhnout se všemu, co by mohlo náš život ničit. Není to protekce u Boha, který nedopustí, aby na nás dolehla zkáza nebo bolest. Spíše to je vnitřní síla, která nám dovolí nezastavit se v tichu Bílé soboty, v lidské nicotě. Je to naše velmi křehké „snad“, které nám dá odvahu udělat další krok, i když o jeho smyslu velmi pochybujeme. Víra je síla, která nás drží i v těch nejtemnějších úsecích naší cesty, abychom to ještě přece jen zkusili a posunuli se dál, kde už snad začne vycházet světlo nedělního rána.